

SPORTSKO MAČEVANJE

Sportsko-takmičarska igra nastala iz TRANZICIONOG mačevanja dvobojnog tipa krajem 18 i početkom 19. veka. Ovaj sport se izvodi po dogovorenim pravilima uz korištenje sportske zaštitne opreme i jednog od tri vrste sportskih rekvizita: floret, sportska sablja i sportski mač. Jedini cilj sportskog mačevanja je da jedan od mačevalaca protivniku prvi nanese 5 ili više pogodaka u važeću površinu za dato oružje u definisanom vremenu i prostoru, a uz asistenciju sudije (ili sudija).

Kad je reč o dosuđivanju pogodaka postoje dva tipa sportskog mačevanja: **klasično** i **električno**. U klasičnom, koje je se upražnjavalo od kraja 19. do početka 20. veka, mačevaoci sami priznaju pogotke. Električno mačevanje nastaje početkom 20. veka sa uvođenjem aparatura, električnih mačeva, odela koja provode struju do aparata, metalnih staza koje sprečavaju registraciju pogotka u tlo... Kad je reč o vrstama sportskog mačevanja postoji školsko (cilj je učenje veštine), rekreativno (cilj je rekreacija i zabava), takmičarsko (cilj je pobeđivati), profesionalno (cilj je zarađivati novac baveći se učiteljski ili trenerski mačevanjem), Martial Art (cilj je psihofizički razvoj i telesna kultura kroz mačevanje kao borilačku umetnost).

Osnovno oružje koje se koristi za učenje i nadmetanje je sportski floret. On vodi poreklo od špade (malog dvorskog mača) - baroknog mača 18. veka. Tek kasnije se u sportsko mačevanje uvodi sportski mač kao takmičarska replika jedne vrste rapira (jer se rapirom i seče i bode a sportskim mačem isključivo bode) i sportska sablja kao replika spadrona a ne prave sablje (jer prava sablja ima povijeno sečivo a savremena sportska ravno). Sve vrste sportskih mačeva su bezopasni sportski rekviziti sa malim težinama 500-700 grama tako da sa njima mogu mačevati i deca. Iz ovog razloga način njihove upotrebe se veoma razlikuje od načina upotrebe pravih ubojitih mačeva čije težine uglavnom idu oko kilogram i imaju manje savitljiva sečiva.

U sportskom mačevanju su prisutne kretanje u polučučućem stavu koje su teške, ne prirodne, aciklične, neinerzione, asimetrične i brze. Mala distanca, veliko psihičko naprezanje, česte i složene kretanje naoružane ruke koje su u koordinaciji sa nogama i otežana transpiracija zbog višeslojnog odela uvrštava mačevanje u teške sportove. U mnogim zemljama vrhunsko mačevanje sportski stručnjaci po naprezanju i utrošku energije uvrštavaju u teško atletska disciplinu (ovo je posebno izraženo u petoboju).

U školi mačevanja "Sveti Đorđe", se upražnjava sportsko mačevanje isključivo netakmičarskog tipa tj. kao učenje i savladavanje veštine (jer je reč o školi mačevanja a ne takmičarskom klubu), mačevanje rekreativnog tipa (u kome je cilj telesna kultura, veština i rekreacija i gde se pogoci ne broje jer se mačevaoci ne nadmeću oko prestiža već uživaju u lepoti veštine), i **Martial Art mačevanje** - mačevanje kao borilačka umetnost.

Škola mačevanja „Sveti Đorđe“
Aleksandar Stanković
<http://www.macevanje.org>

